

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Steve Berry
THE EMPEROR'S TOMB

Copyright © 2010 by Steve Berry
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-707-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

TAJNA GROBNICE

Stiv Beri

Prevela Branislava Maoduš

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

Za Fren Dauning, Frenka Grina, Lenor Hart,
Dejvida Pojera, Nensi Pridžen,
Klajda Rodžersa i Dejvu Vudvort

Nenadmašne učitelje

Zahvalnice

Ljudima zaposlenim u izdavačkoj kući Random haus: Džini Čentrelo, Libi Makgvajer, Sindi Mari, Kim Haui, Ketu O'Kalahana, Bek Stvan, Kerol Louenstajn, Rejčel Kajnd i svim ljudima zaposlenim u marketingu i prodaji, još jednom hvala.

Marku Tavani, na tome što je bio veoma istrajan glavni urednik.

Pem Ahern, po deveti put se klanjam iz zahvalnosti i beskrajnog poštovanja.

Sajmonu Lipskaru, duboko cenim tvoju mudrost i savete.

Nekoliko posebnih napomena: Čarliju Smitu, što je obavio neka neizmerno korisna izviđanja u Kini; Grantu Blekvudu, vrhunskom piscu trilera koji me je spasao od pada u Denveru; Els Vauters koja je obavila, iako sam joj se kasno obratio, vitalna istraživanja u Antverpenu; Ester Levin što mi je otvorila vrata na izložbi ratnika od terakote; Bobu i Džejn Stajn, koji su mi podsticali maštu za vreme ručkova i povezali me s Džulijom Sjaohuej Džu; Džejmsu Rolinsu što me je još jednom spasao; Mišel i Džou Fajnderu, koji su mi dali mnogo mudrih saveta; Meril Mos i njenom neverovatnom osoblju; Melisi Šapiro, koja mi je pomogla i više nego što je svesna; i Ester Garver i Džesiki Džons koje održavaju projekat „Istorija je važna“ i Kompaniju „Stiv Beri“.

Takođe želim da se zahvalim svakom od svojih čitalaca širom sveta. Cenim vašu podršku, pronicljive komentare, zarazni entuzijazam, pa čak i vaše kritike. Zbog vas svakog dana pišem.

A tu je i Elizabet – kritičar, navijač, urednik, supruga, muza. Sve u jednom biću.

Stiv Beri

Naposletku, knjiga je posvećena Fren Dauning, Frenku Grinu, Lenor Hart, Dejvidu Pojeru, Nensi Pridžen, Klajdu Rodžersu i Dejvi Vudvort. Svi oni su mi pokazali kako da naučim sebe da postanem pisac.

Ostaje da se vidi da li sam u tome i uspeo.

Jedna stvar, ipak, sasvim je jasna.

Bez njih nikada ništa ne bi otišlo u štampu.

Proučavajte prošlost ukoliko želite da predvidite budućnost.
KONFUČIJE

Prošlost je deva koju možete da odenete u kakve god haljine želite.
KINESKA POSLOVICA

*Sve zemlje, velike i male, imaju jednu zajedničku manu:
okružuju vladara nedostojnim osobljem.
Oni koji žele da upravljaju vladarima najpre otkriju njihove
tajne strahove i želje.*
HAN FEJ CE, III vek pre nove ere

HRONOLOGIJA VAŽNIH DOGAĐAJA U ISTORIJI KINE

- 1765–1027. pre n. e.** Dinastija Šang (najranija poznata)
- 770–481. pre n. e.** Period proleća i jeseni
- 551–479. pre n. e.** Konfučije
- 535. pre n. e.** Pojava evnuha u administraciji
- 481–221. pre n. e.** Period zaraćenih država i pojava legalizma
- 200. pre n. e.** Kinezi prvi put buše u potrazi za naftom
- 221. pre n. e.** Ćin Ši ujedinjuje zaraćene države
Kine i postaje Prvi car
- 210. pre n. e.** Ćin Ši umire; dovršena je vojska
od terakote i pokopana s Prvim
carem u Carskoj humci
- 146. pre n. e. – 67. n. e.** Evnusi postaju politička sila
- 89. pre n. e.** Sima Ćen dovršava *Zapise
velikog istoričara* (Šiđi)

Stiv Beri

- 202–1912. n. e.** Cveta vladavina dinastija u Kini
- 1912. n. e.** Poslednji car svrgnut je s prestola; završava se period vladavine dinastija; evnusi gube svu moć; osnovana je Republika Kina
- 1949. n. e.** Komunistička revolucija; osnivanje Narodne Republike Kine
- 1974. n. e.** Otkrivena je vojska od terakote
- 1976. n. e.** Umire Mao Cedung

PROLOG

SEVERNE OBLASTI, PAKISTAN

PETAK, 18. MAJ

8:10 PRE PODNE

Metak je fjuknuo pored Kotona Malona. Bacio se na kamenito tlo i potražio kakav-takav zaklon među raštrkanim topolama. Kasiopeja Vit pratila je njegov primer pa su, priljubljeni uz tlo, puzili po oštrom šljunku, tražeći stenu dovoljno veliku da im obezbedi zaklon.

Još nekoliko hitaca stiže ka njima.

„Ovo postaje ozbiljno“, reče Kasiopeja.

„Misliš?“

Put im je do tada bio monoton. Okruživao ih je najveći skup gorostasnih vrhova na planeti. Tri hiljade kilometara od Pekinga, u najjugozapadnijem kutku kineske Autonomne pokrajine Sindang – ili Severnih oblasti Pakistana, u zavisnosti od toga s kim razgovarate – Krov sveta naleže na spornu granicu koja već dugo uzburkava strasti.

To je objašnjavalo prisustvo vojnika.

„Nisu Kinezi“, rekla je. „Uspela sam da virnem. Definitivno Pakistanci.“

U okrilju nazubljenih snežnih vrhova planina, visokih i do šest hiljada metara, gnezdili su se glečeri i zakrpe od zeleno-crnihi šuma i bujnih dolina. Tu su se spajali planinski masivi Himalaja, Karakoruma, Hindukuša i Pamira. Bila je to zemlja crnih vukova, plavog maka, kozoroga i snežnih leoparda.

Gde se vile okupljaju, setio se Malon reći jednog drevnog posmatrača. Možda je čak bila i inspiracija za Šangri-La Džejsma Hiltona. Raj za šetače, planinare, ljubitelje raftinga i skijaše. Nažalost, i Indija i Pakistan polagali

su pravo na ovu oblast iako je trenutno bila u posedu Kine, pa su se sve tri vlade već decenijama sukobljavale zbog nje.

„Kao da znaju gde smo krenuli“, rekla je.

„I ja sam to pomislio.“ A morao je i da doda: „Rekao sam ti da je nepouzdan.“

Nosili su kožne jakne, farmerke i čizme. Iako su bili na nadmorskoj visini od dve hiljade metara, vazduh je bio neočekivano blag. Možda je bilo petnaestak stepeni Celzijusa, po njegovoj proceni. Srećom, oboje su imali kinesko poluautomatsko oružje i nekoliko rezervnih okvira.

„Moramo onuda.“ Pokazao je na put iza njih. „Vojnici su dovoljno blizu da nas povrede.“

Potražio je u svom fotografskom pamćenju neophodne podatke. Juče je proučavao mape i primetio da se ovo parče zemlje, ne mnogo veće od Nju Džersija, nekada zvalo Hunza, inače nezavisna kneževina više od deset vekova, čija samostalnost je konačno isparila sedamdesetih godina. Svetlooki i svetloputi starosedeooci tvrde da su direktni potomci vojnika Aleksandra Makedonskog, još iz vremena grčke invazije od pre dva milenijuma. Ko će ga znati? Oblast je vekovima bila izolovana, sve do osamdesetih godina, kada je tuda prošao Karakorumski auto-put i povezao Kinu s Pakistanom.

„Moraćemo da verujemo da je u stanju da se nosi sa situacijom“, rekla je naposljetku.

„Bila je to tvoja odluka, ne moja. Idi prva. Pokrivaću te.“

Čvršće je stegao kineski poluautomatski pištolj. Nije to bilo loše oružje. Petnaest metaka, prilično precizan. I Kasiopeja je pripremila oružje. Sviđalo mu se to kod nje – uvek spremna za sve. Bili su dobar tim, a zanosna Špankinja arapske krvi definitivno ga je fascinirala.

Pojurila je prema skupini kleka.

Naciljao je pištoljem preko stene i pripremio se da reaguje i na najmanji pokret. Desno, na zagrobnoj svetlosti koja se probijala kroz mlado lišće, primetio je odsjaj puščane cevi iza debla drveta.

Zapucao je.

Cev je nestala.

Rešio je da iskoristi taj trenutak i krene za Kasiopejom, trudeći se da stena bude između njega i progonitelja.

Stiže je i oboje pojuriše napred, koristeći drveće kao zaklon.

Odjeknu oštra rafalna paljba. Meci su praštali oko njih.

Staza je vijugala van zaklona drveća i penjala se strmim ali prohodnim obronkom, držeći se za okomitu stenu na nasipu od odronjenog kamenja. Nije pružala neki zaklon, ali nisu imali izbora. Dalje uz stazu primetio je klisure toliko duboke i strme da je svetlost u njih prodirala samo u podne. Desno od njih otvorio se klanac, a oni su trčali njegovom ivicom. Jarko sunce plamtelo je na drugoj strani, prigušeno crnim zubom planine. Trideset metara ispod, kovitlala se i jurila voda siva od peska, bacajući penu visoko u vazduh.

Uzverali su se uz strmu padinu.

Primetio je most.

Baš tamo gde im je i rečeno da će biti.

I nije bio neki most, samo nestabilne šipke uglavljene u stene sa obe strane, između razapet debeli konopci i grede uvezane preko njih. Daščani prelaz se opasno klatio iznad reke.

Kasiopeja stiže do vrha staze. „Moramo da pređemo.“

To mu se nije dopadalo, ali bila je u pravu. Njihovo odredište nalazilo se na drugoj obali.

Pucnjevi odjeknuše u daljini i on se osvrnu.

Nigde vojnika.

A to ga zabrinu.

„Možda ih odvlači na drugu stranu“, rekla je.

Nepoverenje ga je pozivalo na oprez, ali nije bilo vremena da analizira situaciju. Stavio je pištolj u džep. I Kasiopeja je uradila isto i zakoračila na most.

Daske su podrhtavale od naleta vode ispod mosta. Procenio je da do druge strane ima manje od trideset metara, ali visiće u vazduhu bez ikakvog zaklona i izaći će iz senke na svetlost. S druge strane video se još jedan puteljak koji preko rastresitog šljunka vodi u šumarak. Primetio je statu, možda pet metara visoku, uklesanu u stenu iznad staze – budiistička predstava, baš kao što im je i rečeno.

Kasiopeja se okrenu – sa zapadnjačkog lica posmatrale su ga orijentalne oči. „Ovaj most je video i bolje dane.“

„Nadam se da će izdržati bar još jedan.“

Uhvatila je upleteni kanap koji drži most.

I on je jače stisnuo grube niti, a potom doneo odluku: „Idem prvi.“

„A razlog?“

„Teži sam. Ako izdrži mene, izdržać i tebe.“

„Pošto ne mogu da ti zamerim na rezonovanju“, pomerila se, „samo izvoli.“

Prešao je ispred nje, navikavajući noge na ravnomerno podrhtavanje. Ni traga od progonitelja.

Odlučio je da je brz korak bolji jer će manje opteretiti daske. Kasiopeja ga je sledila.

Kroz huk brzaka probi se novi zvuk.

Neki duboki i tupi tonovi. Daleko, ali sve bliže i bliže.

Damp! Damp! Damp!

Pogleda nadesno i primeti trag senke na stenovitom zidu, na oko kilometar udaljenosti, gde se klanac koji prelaze sastaje s drugom guduirom.

Na pola puta, činilo se da se most i dalje drži, mada su se budave daske ulegale kao da su od sundera. Dlanove je držao na konopcu, spreman da se čvrsto uhvati ako mu tlo izmakne pod nogama.

Udaljena senka postade veća, a onda je zameni jasan oblik jurišnog helikoptera „AH-1 kobra“.

Napravljen u Americi, ali nije im donosio spas.

Pakistan ih je takođe posedovao, a snabdeo ih je Vašington da bi na vodnom savezniku pomogao u borbi protiv terorizma.

„Kobra“ se zaletela pravo na njih. Osim dve elise i dva motora, imala je i topove kalibra 20 mm, protivtenkovske projekteile i prateće rakete. Brza poput pčele i jednako okretna.

„Ovaj nije ovde da nam pomogne“, čuo je Kasiopeju.

Složio se, ali nije bilo potrebe da naglas ističe kako je bio u pravu od samog početka. Uputili su ih na ovo mesto baš iz ovog razloga.

Proklet bio taj kućkin sin...

„Kobra“ je otvorila paljbu.

Ravnomeran ritam rafala slao je 20-milimetarska zrna na njih.

Bacio se na stomak na daske mosta i zakotrljao se, gledajući u Kasiopeju koja je uradila to isto. „Kobra“ je grmela, a njene turbine su šištale usisavajući suv i razređen vazduh. Meci udariše u most, cepajući drvo i užad s divljačkom žestinom.

Usledila je još jedna salva.

Bila je usredsređena na tri metra koja su delila njega i Kasiopeju.

Video joj je bes u očima, kako poteže pištolj, pada na kolena i puca u pilotsku kabinu. Ipak, znao je da su, zbog ojačanog oklopa i brzine helikoptera od 270 kilometara na sat, šanse da mu nanese štetu jednake nuli.

„Lezi dole!“, povikao je.

Još jedan rafal iz topa uništio je most između njega i Kasiopeje. U jednom trenutku je konstrukcija od drveta i kanapa postojala, a već sledećeg je nestala u vazduhu u vidu iverja i otpadaka.

Skočio je na noge i shvatio da će se ceo most raspasti. Nije mogao da se vrati, pa je potrčao napred duž poslednjih šest metara, čvrsto se držeći za konopce kad je most počeo da pada.

„Kobra“ je prozujala kraj njih ka drugom kraju klanca.

Čvrsto se držeći za konopce, Malon je poleteo kroz vazduh kad se most razdvojio i polovine pohrlile svaka ka svojoj strani klisure.

Malon je udario o stenu, odbio se i ostao da visi.

Nije imao vremena ni da se uplaši. Lagano se podizao, penjući se poslednjih nekoliko metara do vrha. Tutnjava vode i zvuk helikoptera grmeli su mu u ušima. Pogledao je preko provalije tražeći Kasiopeju, nadajući se da je uspela da se popne na drugu stranu.

Srce mu se steglo kada je primetio da visi sa ostatka mosta koji se lju-ljao i udarao o strmu liticu. Želeo je da joj pomogne, ali ništa nije mogao da uradi. Bila je udaljena od njega trideset metara, a delio ih je vazduh.

Podižući se, „kobra“ se oštro zaokrenula unutar kanjona, a potom se ponovo okomila na njih.

„Možeš li da se popneš?“, povikao je nadvikujući se s vodom i helikopterom.

Odmahnula je glavom.

„Probaj!“, povikao je.

Izvila je vrat prema njemu. „Gubi se odavde.“

„Ne idem bez tebe.“

„Kobra“ je bila na oko kilometar od njih. Top će se svakog časa ponovo oglasiti.

„Penji se!“, vikao je.

Jedna ruka posegnu da se uhvati za dasku.

Potom je s petnaest metara visine pala u uskovitlanu vodu.

Koliko je duboka, nije znao, ali stene, koje su virile duž korita, nisu mu nudile nikakvu utehu.

Nestala je u uzavreloj vodi, koja je sigurno bila ledena budući da se napajala planinskim snegom.

Čekao je da izroni. Negde.

To se nije desilo.

Stiv Beri

Zurio je u razulareni sivi kovitlac, čija se moćna struja penila noseći sa sobom mulj i kamenje. Želeo je da skoči za njom, ali shvatio je da je to nemoguće. Ni on ne bi preživeo takav pad.

Stajao je i posmatrao, ne verujući svojim očima.

Nakon svega što su preživeli u poslednja tri dana.

Kasiopeje Vit više nije bilo.

DEO PRVI

TRI DANA RANIJE

